ΝΑ10| ΛΥΠΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να10-λυπη-και-χαρα/

Πᾶσαι ἐν γένει αἱ ἐκδηλώσεις, πάντα ἐν γένει τὰ συναισθήματα, τὰ προκαλούμενα καὶ δημιουργούμενα ἀπὸ τοὺς αἰσθητικοὺς ἐρεθισμοὺς εἰς τὴν χώραν τῶν παραστατικῶν ἀλύσεων, **εἰς τὸ βασίλειον τῆς συνειδήσεως, ἀναχωροῦν ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον καὶ καταλήγουσι πάντοτε εἰς δύο κρατούσας ἐκδηλώσεις, ἵνα καὶ πάλιν συμβάλλουσιν εἰς ἓν κοινὸν σημεῖον.**

Ὑπὸ τὴν ποικιλίαν τῶν μορφῶν αὐτῶν καὶ τοῦ ποιοῦ, τὰ συναισθήματα πάντα ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀφετηρίαν, ἀπὸ τὴν Ἀγάπην. Χωροῦσιν εἶτα ἐπὶ τὰ πρόσῳ, ἵνα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐνεργείας τοῦ μὲν ἢ δὲ συναισθήματος, ἐξ οὐ ὁρίζεται ἡ τοῦ ἀτόμου δρᾶσις, προκύψουν αἱ δύο διάφοροι κατ’ ἐπίφασιν, αἱ αὐταὶ ὅμως τὸ βάθος ἐκδηλώσεις: **Ἡ λύπη καὶ ἡ χαρά, αἵτινες εἶναι διακλαδώσεις τῆς Ἀγάπης.**

Τέλος, αἱ διαδοχικαὶ αὗται ἐπικρατήσεις τῶν δύο τούτων ἐκδηλώσεων συμβάλλουσιν εἰς ἓν κοινὸν δι’ ἀμφοτέρας σημεῖον, ὅπερ εἶναι **ἡ Εὐτυχία.**

Κατὰ ταῦτα, ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ τὴν λύπην καὶ τὴν χαράν, αἵτινες ἔχουσι τὰ βάθρα αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀγάπης, γεννῶνται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγάπην. Ἡ λύπη ὕστερον καὶ ἡ χαρά, αἱ γεννώμεναι ἐκ τῆς ἀγάπης, αὐτὴ ἡ ἀγάπη, δημιουργοῦν τὴν εὐτυχίαν. Ὥστε **ἡ Ἀπόλυτος Εὐτυχία γεννᾶται ἐκ τῆς Ἀπολύτου Ἀγάπης, ἡ δὲ εὐτυχία καὶ πάλιν δὲν νοεῖται ἐν διαρκεῖ χαρᾷ ἢ λύπῃ, ἀλλ’ ἐν τῇ διαδοχῇ αὐτῶν.**

Εἰ καὶ ἀδελφαί, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννώμεναι, παράγονται ἀπὸ συναισθήματα διάφορα διὰ τὸ ποιόν, ἀπὸ συναισθήματα παραγόμενα ἀπὸ αἴτια, ἔχοντα μὲν ὡς ἀφετηρίαν τὴν ἀγάπην, ἀλλ’ ἅμα ὡς παραγωγικὰ αὐτῶν στοιχεῖα πάντῃ διάφορα, ἀπορρέοντα ἀπὸ διαφόρους νόμους καὶ ἀντιθέτους, **ἀπὸ ἀρχὰς ἑτερωνύμους.** Ἡ λύπη ὅθεν καὶ ἡ χαρὰ εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ ἔκφανσις τοῦ ἀντιθέτου, **ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἑτερωνυμίας.**

Ἡ Εὐτυχία, ἥτις εἶναι ἐν τῇ Ἀγάπῃ, εἶναι τὸ τέρμα τῶν δύο τούτων ἐκδηλώσεων, **εἶναι τὸ σημεῖον τὸ διακρίνον τὴν Σκοπιμότητα τῆς λύπης καὶ τῆς χαρᾶς.** Οὐδέποτε θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ αἰσθητὴ ἡ εὐτυχία, ἐὰν ἐν συνεχεῖ χαρᾷ διετέλῃ ὀντότης τις.

Ἡ ἀντίθεσις δημιουργεῖ διὰ τῆς ἕλξεως ἢ ὥσεως αὐτῆς τὸ οὐδέτερον, δι’ οὗ λαμβάνομεν αἴσθησιν ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀντιθέτων. Δι’ ὃ ἴσος ἐν ἰσχύϊ ὡρίσθη ὁ νόμος τοῦ κακοῦ, ἵνα ἐκ τῆς ἰσοσθενοῦς αὐτοῦ ἀντιδράσεως καὶ τῶν ἀντιστοίχων αὐτῆς ἀποτελεσμάτων, γίνῃ διάκρισις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ, εἰς τὴν ὅλην διαδρομὴν τῆς ἐξελικτικῆς πορείας μιᾶς πνευματικῆς ὀντότητος. Ἡ ἀντίδρασις αὕτη, ἂν καὶ ὁμοιογενῆ ἔχῃ τὴν ἀπαρχὴν αὐτῆς, ἐν τούτοις τρέφεται ἀπὸ ἀντιθέτους πηγάς, αἵτινες πλουτίζουσαι κατ’ ἴσα πάντοτε ποσά, ἂν καὶ οὐχὶ ὁμοχρόνως, ταύτην δημιουργοῦσι κατὰ μικρὸν τὴν αὐτὴν κατάστασιν, λήγουσιν εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα.

Πᾶσα ἀντίθεσις ἐν τῷ ὁρατῷ καὶ ἀοράτῳ κόσμῳ, ἕνα πάντοτε ἐπιδιώκει σκόπιμον, περὶ ἕνα στρέφεται ἄξονα, σχηματίζουσα τὸν αὐτὸν κύκλον, μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε κέντρον. Πᾶσαι αἱ ἀντίθετοι δυνάμεις εἰς τά ἄπειρα δυναμικὰ συμπλέγματα, ἔχουσι τὴν ἀντίθεσιν αὐτῶν τούτων τῶν δυνάμεων, δι’ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν. **Ἡ οὐδετέρα κατάστασις τῆς ἰσορροπίας ταύτης εἶναι τὸ στοιχεῖον, ὅπερ συγκεντροῖ πᾶσαν σκοπιμότητα αὐτῆς.**

Πᾶσα δρᾶσις ὀντότητός τινος, ὀφειλομένη εἰς συναίσθημα δημιουργηθὲν ἀπὸ αἴτιον, ἀνῆκον εἰς τὸν νόμον τοῦ κακοῦ καὶ λήξασα οὕτως ὥστε νὰ δημιουργηθῇ κατάστασις χαρᾶς ἢ λύπης, ἔχει τὴν ἀπαρχὴν αὐτὴν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ κακόν. Αὐτουσία διατηρουμένη ἡ ἀγάπη οὕτω πρὸς τὸ κακὸν εἰς τὴν πεπλανημένην ὀντότητα, καὶ μὲ ἐκδήλωσιν τὴν χαράν, ἀλλάσσει μορφὴν εὐθὺς ὡς ἀντίθετος τροπὴ προσδώσῃ διαδοχὴν τῆς χαρᾶς ἀπὸ τὴν λύπην.

Ἡ ἀγάπη, παραμένουσα τοιαύτη παρὰ τὴν τροπὴν αὐτὴν διὰ μέσου διαδοχικῶν μεταπτώσεων χαρᾶς καὶ λύπης, **ἀφαιρεῖ κατὰ μικρὸν τῆς πλάνης τὸν πέπλον καὶ οὕτως ἡ ὀντότης εὐδιοδρομοῦσα τρέπει πᾶσαν τῆς ἀγάπης τὴν ἐκδήλωσιν πρὸς τὸ καλόν,** ἀκολουθοῦσα ὕστερον τὴν τροχιὰν τῆς ἀσφαλοῦς ἐπὶ καλῷ ἐξελίξεως αὐτῆς.

Αἱ δύο αὗται ἐκδηλώσεις τῆς λύπης καὶ τῆς χαρᾶς, εἰ καὶ ὁρίζουσι τὴν σταθερὰν ἀντιποδίαν τοῦ αὐτοῦ στοιχείου, ἂν καὶ διίστανται εἰς τὰς δημιουργουμένας ὑπ’ αὐτῶν καταστάσεις τῆς ψυχῆς, ἐν τούτοις ἀμφότεραι ὑπάρχουν τόσον μονομερῶς εἰς τὰ ἀντίθετα, ὅσον καὶ ἀμφότεραι ἐν τῷ αὐτῷ. Εἰς τὰς ἐκ τοῦ κακοῦ, λχ, γεννωμένας ἐκφάνσεις ἥ τε χαρὰ καὶ ἡ λύπη ἔχουν τὰς ἐκδηλώσεις των. Εἰς τὰς ἐκ τοῦ καλοῦ ὡσαύτως. Ὡς ἐκδηλώσεις ἀκολουθοῦνται ἀπὸ δύο ἑτέρας ἐκδηλώσεις, αἵτινες ἐπόμεναι πάντοτε αὐτῶν χαρακτηρίζουσι μὲ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῶν **τὸ ὕψος τῆς ἐξελίξεως, ὡς καὶ τὸν βαθμὸν αὐτῆς εἰς πνευματικήν τινα ὀντότητα.**

Τὸ δάκρυ καὶ τὸ μειδίαμα. Τόσον τὸ πρῶτον, ὁ θεῖος μαργαρίτης, ὅσον καὶ τὸ δεύτερον, ἀγγελικὸν ἀπάνθισμα, ἀκολουθοῦσι πιστῶς, μὲ τὴν αἰνιγματώδη τῆς μελαγχολίας μορφήν, τῆς λύπης ἢ τῆς χαρᾶς τὴν ἐπικράτησιν.

Ὅταν ὅμως ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ στραφῶσιν ἐξ ὁλοκλήρου περὶ τὸν ἄξονα τοῦ καλοῦ καὶ μόνον, τότε αἱ ὑπέρταται αὗται ἐκδηλώσεις **δημιουργοῦν καὶ ἐξωραΐζουν τὸν κόσμον τῆς ψυχῆς, μὲ τὰ ὕψιστα συναισθήματα,** ἅτινα ἐξαίρουν τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν εἰς τὸν κόσμον, ἔνθα κυβερνήτης **ἡ Ἀθανασία,** ὀρθουμένη ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἀγνώστου καὶ περιτριγυριζομένη ἀπὸ τὰς ἀθανάτους αὐτῆς ἀκολούθους, **τὴν Ἀρετήν, τὴν Πίστιν, τὴν Ἐλπίδα καὶ τὴν Παμμήτορα Ἀγάπην.**

Ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ εἶναι αἱ δύο χεῖρες τῆς Ἀγάπης, μεθ’ ὧν ἐναγκαλίζεται τὴν Εὐτυχίαν. Τοὺς πνευματικοὺς ὁρίζοντας, ποῦ μὲν διακρίνουν θεῖα μειδιάματα, ποῦ δὲ ταράσσουν λυγμοὶ μετὰ δακρύων. Ἐδῶ ἡ χαρά, ἐκεῖ ἡ λύπη, βασιλεύουν εἰς ἴσας ἐκτάσεις ἀμφότεραι καὶ εἶναι ὑποτελεῖς τῆς αὐτῆς βασιλίσσης, τῆς Ἀγάπης, καὶ ἀμφότεραι εἰς τὸ αὐτὸ ταμεῖον τῆς Εὐτυχίας ρίπτουν τῆς Βασιλείας των τοὺς πόρους.

Λύπη καὶ Χαρά. Ἡ Ἀγάπη εἰς τὴν διάστασιν, ἡ Εὐτυχία εἰς τὴν ἀντίθεσιν. Πόσον θὰ μᾶς ἦτο ἄγνωστος ἡ Εὐτυχία ἄνευ τῶν δύο τούτων. Λύπη καὶ χαρά. Ἐξακολουθήσατε νὰ στολίζητε τὴν ζωήν μας ἀμφότεραι, δωρήσατε ἡμῖν λυγμοὺς μετὰ δακρύων καὶ μειδιάματα, ἵνα ζήσωμεν εἰς τὴν Ἀγάπην, ἵνα γνωρίσωμεν πλειότερον τὸν Θεόν.

Λύπη καὶ Χαρά...